

"Балканите"

Балканска кръв във мен тече,
Балканско слънце имам във очите,
Играй балкански ритми, моето сърце,
И сънувам, по Балканите че тичам!
Балкански въздух, в дроб си аз пазя,
Ухае на парфюм балкански мойта кожа,
И щом в земи балкански понагазя,
Душата ми се буди, от дъх на родно ложе!
И пускам я свободна, из балкански долини,

В полята балкански, със славеи да пее,
С вятъра балкански, игриво да трепти,
И балканска песен, ласкаво да я посгрее!
НИНО Тонев 14.02.2019г.

"Тъжна сватба"

Днес, що се качих на хълма,
При другаря Димитров,
Като ударен от мълния,
Останах тъй, не бях готов!
Що очите ми да видят!?
Планините сватба стягат!
Тъжни ветрове им свирят,
Че младоженците не си прилягат!
Витоша, отсреща с бяло було,
Се покрила в свян, та се не види!
И бяло й булчило се раздуло ,
Мъката й да покрие!
Люлин - блеснал светло младоженец,
Гордо пъчи, зеленикава яка,
И безпомощен кат корабокрушенец,
Голо Бърдо тъне в розова тъга!
Озадачен, другаря Димитров попитах,
Що за чудо става?
И мъката дори и аз изпитах,
На таз история корава!
Ето, видите ли, той разказа,
Как тежка участ, планините сполетява!
На Витоша и Голо Бърдо им сърцата сразва,
А Люлина, щастлив е до забрава!
Голо Бърдо, Витоша залюбил,
Един за друг били те първо либе!

Залезът ги вардел, и ги булел,
И Зората, казвала им, ден щом иде!
Те двама, искали да се оженят,
Залез и Зора да им кумуват!
Но, не подозирали, Люлин - ергенят,
Че и той по Витоша любува!
И ето, вятър - сребролюбвец,
Един следобед ги видял!
И срещу час по Люлинския друмец,
Любовта им, той предал!

И тоя час по върховете,
На Люлин - вятъра бушувал!
С ревността на Люлин във крилете,
И докрай, гръдта му извършувал!
После, двамата му хитреци,
План планували злораден,
Да разделят те, двамата любци,
Тъй Люлин, Витоша ще си открадне!
Вятъра изпратил, облаците бели,
Път на двамата да пречат,
И от вълните им тъй дебели,
Витоша и Голо Бърдо, не успели да се срещнат!
В туй време, Люлин - Витоша разказал,
Че Голо Бърдо целия гори!
И че само вятъра ще да успявал,
Голо Бърдо да спаси!
Клетва страшна, трябвало обаче,
Витоша - Горката да даде,
Любовта към Голобърдското юначе,
Трябвало да предаде!
Ако склони, за Люлина да се омъжи,
Люлин, вятъра ще прател,
Облаците да проводи, и отвърже,
Да угаси пожара им с водата!
Тъй както, се не виждала ни птичка,
От гъста, облачна преграда,
Склонила Витоша - горкичка,
Булка Люлина да става!
А щом се ей развиделило,
И вятъра - предател, облаците разпилял,
Витоша видяла Голобърдско било,
И цялата потънала във жал!
Та, ето значи, за какво,
Витоша е в Бяла скръб,
Голо Бърдо в мъчно розово тегло,
А Люлин е излустрил всеки ръб!

НИНО Тонев 21.03.2019г.